

ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
ΣΧΟΛΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ
ΠΑΦΟΥ

Γράμμα προς τους γονείς των παιδιών της Σχολής μας

Αγαπητοί γονείς,

Όλοι μας ως γονείς βρεθήκαμε πολλές φορές σε αμηχανία μπροστά στον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονται τα παιδιά μας. Πολλές φορές έτυχε να παραπονεθούμε ότι τα σύγχρονα παιδιά είναι ευέξαπτα, ευερέθιστα και πως με το παραμικρό εκνευρίζονται, φωνάζουν ή αντιμιλούν.

Πού να οφείλεται άραγε αυτή τους η συμπεριφορά; τι να φταίει; Μήπως η ανατροφή τους δεν είναι σωστή ή μήπως φταίει η τάση των σύγχρονων γονιών να ικανοποιούν κάθε τους επιθυμία; Φταίει η έλλειψη αυστηρότητας ή μήπως ο τρόπος αντιμετώπισής τους δεν είναι ο ενδεδειγμένος;

Πολλοί μπορεί να είναι οι λόγοι της «άπρεπτης» συμπεριφοράς των παιδιών. Για να διορθωθεί συνήθως μια κατάσταση χρειάζεται ν' αναζητηθεί η ρίζα και τα βαθύτερα αίτια που την προκαλούν. Σ' αυτό το σημείο είναι που χρειάζεται να προβληματιστεί ο γονιός, να σπλιστεί με υπομονή και ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση με ψυχραιμία.

Ο γονιός δε θα μπορέσει να βοηθήσει το παιδί του, αν δεν το καταλάβει. Η έλλειψη κατανόησης είναι μια από τις τραγωδίες στις σύγχρονες σχέσεις γονιών-παιδιών. Οι πιο πολλοί γονείς δεν έχουν την παραμικρή ιδέα, αναφορικά με τον λόγο για τον οποίο το παιδί τους συμπεριφέρεται άσχημα, αγνοούν ολότελα τις αιτίες και τους σκοπούς των πράξεών τους. Για να μπορέσει ο γονιός να ασκήσει εποικοδομητική επιρροή πάνω στο παιδί του, πρέπει να μάθει πρώτα απ' όλα να το παρατηρεί με προσοχή και να το κρίνει αντικειμενικά. Το παιδί με την άσχημη συμπεριφορά του επιδιώκει να πετύχει κάποιον σκοπό ή να κερδίσει την προσοχή των άλλων... ή να επιδείξει τη δύναμη και τις ικανότητές του ή να εκδικηθεί.

Τα παιδιά που έχουν πολύ λίγες δυνατότητες να επιτύχουν κάτι σημαντικό και να κερδίσουν την αναγνώριση και την προσοχή των γύρω τους, καταφεύγουν σε άλλες μεθόδους. Η έμφυτη ψυχολογική ανάγκη του παιδιού για αυτοπροβολή και η επιθυμία του να αποσπάσει την προσοχή των γύρω του μπορεί να ικανοποιηθεί με δημιουργικές μεθόδους. Το παιδί έχει μια φυσική τάση να είναι δημιουργικό και ζητά επιδοκιμασία και αναγνώριση της δημιουργικότητάς του. Από τη στιγμή που μπορεί να το πετύχει αυτό, νιώθει σιγουριά και η συμπεριφορά του δεν παρουσιάζει προβλήματα. Αν όμως οι απαιτήσεις απ' αυτό είναι υπερβολικές ή το περιβάλλον του, του στερεί τέτοιες ευκαιρίες και το κάνει να νιώθει άχρηστο κι ανίκανο για οποιαδήποτε δημιουργική και θετική προσφορά, τότε καταφεύγει στην αταξία ή την ανυπακοή, για να κάνει αισθητή την παρουσία του σ' αυτούς με τους οποίους ζει. Η προσπάθεια των γονιών να υποτάξουν το παιδί μπορεί να τους εμπλέξει σε μια πάλη με το παιδί τους για εξουσία και υπεροχή.

**ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
ΣΧΟΛΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ
ΠΑΦΟΥ**

Το να ξεσπάσει το παιδί, να πει εκείνο που νιώθει, να εξωτερικεύσει τα νεύρα του, ν' αποφορτώσει τον εσωτερικό του κόσμο, ίσως κάνει τον γονιό να νομίζει ότι με αυτό τον τρόπο μειώνεται το κύρος του ή η αξιοπρέπειά του και δεν το ανέχεται κατ' ουδένα τρόπο. Είναι αυτό που πολλές φορές αποκαλούμε αυθάδεια ή θράσος από μέρους του παιδιού.

Κι όμως, τα παιδιά που συμπεριφέρονται έτσι, χρειάζονται μεγαλύτερη κατανόηση. Εδώ είναι που ο γονιός πρέπει να επιδιώξει να προσεγγίσει το παιδί, ν' ανοίξει μαζί του διάλογο, ν' ανακαλύψει τα αίτια που προκαλούν αυτά τα ξεσπάσματα. Ίσως τα αίτια να είναι βαθύτερα και ψυχολογικά. Την ώρα που το παιδί αντιδρά και διαμαρτύρεται, «αντιμιλά» όπως λέμε, ας μη ρίχνουμε λάδι στη φωτιά. Εκείνη τη στιγμή που το παιδί βρίσκεται «εκτός εαυτού», είναι μάταιο να προσπαθήσουμε να το κάνουμε να καταλάβει. Το να συγκρουστούμε πάλι μαζί του ίσως να' ναι χειρότερο. Τότε είναι που μπορεί μια κατάσταση να έχει δυσάρεστες εξελίξεις και για τον γονιό και για το παιδί. Καλό είναι ο γονιός να περιμένει να «καλμάρει» το παιδί, να ηρεμήσει και τότε να το προσεγγίσει και μαζί σαν καλοί φίλοι να κάνουν μια «ενδοσκόπηση».

Ο γονιός πρέπει να ενθαρρύνει το παιδί να πει τι το βασανίζει, τι είναι εκείνο που το ενοχλεί, που του ερεθίζει τα νεύρα. Να βρει τον λόγο της συγκεκριμένης συμπεριφοράς του. Να το βοηθήσει ν' αξιολογήσει και να κρίνει μόνο του τη συμπεριφορά του, να εξακριβώσει με ειλικρίνεια, αν είναι ικανοποιημένο με την κατάσταση που δημιούργησε. Η κάθε περίπτωση είναι ξεχωριστή και πρέπει ν' αντιμετωπίζεται διαφορετικά.

Ας προβληματιστούμε ως γονείς σοβαρά πάνω στο θέμα. Οι ηθικολογίες και οι θεωρητικές συμβουλές, όταν επαναλαμβάνονται συχνά, γίνονται φορτικές. Ας προσεγγίσουμε τα παιδιά μας με κατανόηση, συγκαταβατικότητα, ανοχή, χωρίς φυσικά να λείπει η απαραίτητη αυστηρότητα εκεί που χρειάζεται. Ας ενισχύσουμε τη δική μας σταθερότητα και συνέπεια στις αρχές και στις αξίες που πρέπει να καλλιεργήσουμε μέσα τους. Ας επιστρατεύσουμε, τέλος, όλη μας την αγάπη γι' αυτά και ας έχουμε υπόψη τι γράφει ο Ευάγγελος Παπανούτσος σχετικά με αυτό το μεγάλο μας όπλο στο βιβλίο του «Φιλοσοφία και Παιδεία»: «Η αγάπη του παιδαγωγού προς το παιδί, όταν είναι μόνιμη και διαρκής ακτινοβολία, ξυπνά και μέσα στο ίδιο το παιδί την αγάπη. Και άμα κυριέψει πια την ψυχή του παιδιού αυτός ο παλμός, έγινε όχι το πρώτο, αλλά το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο βήμα προς τον βαθύτερό του εξανθρωπισμό, προς την αληθινή μόρφωση».

Στέφανος Ελευθερίου
Διευθυντής